

EXOCET
JACK HIGGINS
မောင်မိုးသူ

အိပ်ရိုးဆေး

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ဂျက်ဟစ်ဂင်း၏ စာအုပ်အများ အပြားမှာ မြန်မာဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုခဲ့ကြပြီးဖြစ်၍ ဆက်လက် ၍ လည်း ပြန်ဆိုနေကြဆဲဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ‘Day of Judgement’ ဝတ္ထုကို ‘သက်စွန့်ဆံဖျား’ အမည်ဖြင့် မြန်မာပြန်ဆိုဖူးပါသည်။ ။ မြန်မာပြန်သူ အများ အပြားက ဟစ်ဂင်း၏ ဝတ္ထုများကို ပြန်ဆိုနေကြသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ‘ဟစ်ဂင်း’ ဝတ္ထုများကို တိုက်ဆိုင်နေမည်စိုး၍ လက်ရှောင်နေမည်ဟု စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပါသည်။ ။

သို့သော် အရိုင်းစာပေထုတ်ဝေသူက ဟစ်ဂင်း၏ နောက်ဆုံးထုတ် အိပ်ဇီးဆေး (Exocet) ကို ကျွန်တော်ဖတ်ရန်သင့်လျော်ပါက မြန်မာပြန်ရန်လာပေးပါသည်။ ။ ဤစာအုပ်မှာ ၁၉၈၃ ခုနှစ်ထုတ် ဟစ်ဂင်း၏ စာအုပ်ဖြစ်ရာ နောက်ဆုံးထုတ် အသစ်စက်စက်ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထို့ပြင် မကြာမီ ၁၉၈၂ ခုနှစ် မှ ဖြစ်ပွားခဲ့သော ဖောက်ကလန်ကျွန်းအရေးအခင်းကို အကြောင်းပြုရေးသားထားရာ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမိပါသည်။ ။ နောက် ဇာတ်အိမ် ဇာတ်လမ်းမှာ လည်း သင့်တော်ကောင်းမွန်နေပြန်သည် ကို တွေ့ရပါသောကြောင့် အရိုင်းစာပေ၏ ‘ဦးဦးဖျားဖျား’ စေတနာကို လေးစားသောအားဖြင့် လက် ရှောင်နေမည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အခြေအနေအရ ဘေးဖယ်လိုက်ရပြီး ယခုကဲ့သို့ ပြန်ဆို ရေး သားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

ဤစာအုပ်ကို မြန်မာပြန်ဆိုရန်အတွက်
ဖောက်ကလန်အရေးအခင်းဖြစ်ပွားစဉ်ကာလက သတင်းဖော်ပြခဲ့သော
TIME နှင့် NEWSWEEK မဂ္ဂဇင်းများကိုလည်းကောင်း၊ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်
လမ်းစဉ်ပါတီမှ ထုတ်ဝေသော နိုင်ငံတကာရေးရာ
သတင်းစဉ်များကိုလည်းကောင်း ပြန်လည်ဖတ်၍ ညှိနှိုင်းခဲ့ပါသည်။ ။

ဖောက်ကလန်ကျွန်းစုသည် ကျွန်းမကြီးနှစ်ခုနှင့် ကျွန်းငယ်ပေါင်း
၂၀၀ ခန့်ပါဝင်သော ကျွန်းစုဖြစ်ပြီး တောင်အမေရိကတိုက်
တောင်ဘက်စွန်း ကိပ်ကျွန်းအငူမှ မိုင် ၄၈၀ ခန့် ကွာဝေးပါ သည် ။
ကျွန်းဧရိယာ စုစုပေါင်း စတုရန်းမိုင် ၄,၇၀၀ ခန့်ရှိသည် ။ လူဦးရေ
၁၈၀၀ ခန့်ရှိပြီး ၉၇ ရာခိုင်နှုန်းခန့်မှာ ဗြိတိသျှအနွယ်ဝင်များ
ဖြစ်ကြပါသည် ။ ဗြိတိန်ကျွန်းနှင့် မိုင်ပေါင်း ၈,၀၀၀ ခန့် အကွာတွင်
တည်ရှိပါသည် ။ အာဂျင်တီးနားတို့ ကမူ ဖောက်ကလန်ကျွန်းကို
'မားလ်ဗီးနားကျွန်းစု' ဟု ခေါ်ဆို၍ သူတို့ ပိုင်ဆိုင်ထိုက်သည် ဟု
အစဉ်အဆက် တောင်းဆိုခဲ့ပြီး ကုလသမဂ္ဂမှ တစ်ဆင့် အင်္ဂလိပ်
အာဂျင်တီးနားတို့ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပွဲများ လုပ်ခဲ့ကြ၊ လုပ်နေဆဲ
ဖြစ်ပါသည် ။

၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂ ရက်နေ့တွင် အင်အား ၄,၀၀၀ ရှိ
အာဂျင်တီးနားတပ်များ သည် ဖောက် ကလန်ကျွန်းစုကို
တက်ရောက်သိမ်းပိုက်ခဲ့သည် ။

ဧပြီလ ၃ ရက်နေ့တွင် ဗြိတိသျှဝန်ကြီးချုပ် မာဂရက်သက်ချာ
ဦးဆောင်သော အစိုးရအဖွဲ့က အရေးပေါ်
ပါလီမန်အစည်းအဝေးခေါ်ယူကျင်းပပြီး အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံကို
လိုအပ်သလို အရေးယူ ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည် ။ နောက် စစ်သင်္ဘောများ

အာဂျင်တီးနားသို့ စေလွှတ်ခဲ့သည် ။ ဧပြီလ ၁၂ ရက် နေ့တွင် ဖောက်ကလန်ကျွန်းစု၏ မိုင် ၂၀၀ ပတ်လည်ကို စစ်ဒေသအဖြစ် သတ်မှတ်ကြေညာခဲ့သည် ။ မိုင် ၈,၀၀၀ ခန့်အကွာမှ ဖောက်ကလန်ကျွန်းဆီသို့ ဗြိတိသျှရေတပ်ကြီး ချီတက်လာစဉ် အာဂျင်တီး နား နိုင်ငံကလည်း ဖောက်ကလန်ကျွန်းပေါ်တွင် စစ်အင်အားဖြည့်တင်းပြီး ရင်ဆိုင်တိုက်ရန် ပြင်ဆင် ထားခဲ့ပေသည် ။ ကုလသမဂ္ဂမှ ကြားဝင်ဖျန်ဖြေမှုများ ၊ အမေရိကန်နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဟိဂ်က လန်ဒန်နှင့် ဗျူနိုအေရီမြို့များ သို့ လွန်းပျံသွားရောက်၍ ညှိနှိုင်းခဲ့ကြသော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။

ဧပြီလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် စစ်ပွဲစတင်တိုက်ခဲ့ကြ၏။ နှစ်ဖက်စလုံး အထိအခိုက်အကျအဆုံး များစွာ ပျက်စီးခဲ့ပြီးနောက် ဇွန်လ ၁၄ ရက်နေ့ည ဒေသစံတော်ချိန် ၉ နာရီတွင် ဖောက်ကလန်ကျွန်း ပေါ်ရှိ အာဂျင်တီးနားတပ်များ လက်နက်ချကြောင်း ဗြိတိသျှဝန်ကြီးချုပ်ရုံးမှ ကြေညာချက် ထုတ်ပြန်ခဲ့လေသည် ။ စစ်ပွဲတွင် အာဂျင်တီးနားဘက်မှ စစ်သည် ၆၉၂ ဦးကျဆုံးခဲ့ပြီး ခရူဇာသဘော တစ်စီး၊ ရေငုပ်သင်္ဘောတစ်စီး၊ ကုန်တင်သင်္ဘော ၅ စီးနှင့် လေယာဉ် အစင်း ၁၀၀ ခန့် ဆုံးရှုံးခဲ့သည် ။ ဗြိတိသျှတို့ ဘက်မှ လည်း စစ်သည် ၂၅၆ ဦးကျဆုံးခဲ့ပြီး ဖျက်သင်္ဘော နှစ်စီး၊ ကုန်တင်သင်္ဘော တစ်စီး၊ ဆီးဟယ်ရ်တိုက်လေယာဉ် ရှစ်စီးအပါအဝင် လေယာဉ် အစင်း ၂၀ ဆုံးရှုံးခဲ့သည် ဟု ဆိုပါသည် ။

ဖောက်ကလန်ကျွန်းစစ်ပွဲတွင် လက်နက်ဆန်းများကိုထုတ်၍ တရားဝင်စမ်းသပ်သုံးစွဲခွင့် ရကြပါသည် ။ ၎င်းစစ်ပွဲတွင် သုံးစွဲခဲ့သည့် လက်နက်ဆန်းများ အနက် ပြင်သစ်ပြည်လုပ် အိပ်ဇိုးဆေး ခုံးပျံမှာ နာမည်အကြီးဆုံး အထင်ရှားဆုံးဖြစ်ပါသည် ။ အိပ်ဇိုးဆေးခုံးပျံကြောင့်

ဗြိတိသျှတို့ ၏ ဖျက် သင်္ဘောကြီး ရှက်ဖီးနစ်မြုပ်ခံခဲ့ရပါသည် ။
တခြားသင်္ဘောများ လည်း ထိမှန်ကြပါသည် ။ ဤသို့ဖြင့်
အိပ်ဇီးဆေးခုံးပျံများ သာ အလုံအလောက်ရှိနေပါက
ရေကြောင်းအင်အားဖြင့် မိုင် ၈၀၀၀ ကျော်မှ
လာရောက်တိုက်ခိုက်နေသော ဗြိတိသျှတို့ ၏ ရေတပ်မတော်ကို
ဟန့်တားနိုင်မည်ဟု ယူဆနိုင်စရာ ဖြစ်လာပါသည် ။ ဤဝတ္ထုမှာ
၎င်းအိပ်ဇီးဆေးခုံးပျံများကို အကြောင်းပြု၍ ရေးဖွဲ့သောဝတ္ထု၊ ဖောက်
ကလန်စစ်ပွဲကိုအခြေပြု၍ ရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုဖြစ်ပါသည် ။

ဖောက်ကလန်စစ်ပွဲမှာ နှစ်ဖက်တိုက်ပွဲဖြစ်ပွား၍ မကြာမီမှာ ပင်
အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံ တပ်မတော်တွင် အိပ်ဇီးဆေးခုံးပျံများ
ကုန်သလောက်ဖြစ်သွားခဲ့ပါ၏။ ဥရောပဘုံဈေးအဖွဲ့ (အီး အီး စီ)
နိုင်ငံတစ်ခုဖြစ်သော ပြင်သစ်နိုင်ငံကလည်း အာဂျင်တီးနားသို့
ခုံးပျံများကို ရောင်းခြင်းမပြု တော့ပါ။ တခြားမိတ်ဆွေနိုင်ငံများမှ
တစ်ဆင့် ရယူရန်ကြိုးစားသော်လည်း အခြေအနေအကြောင်း
ကြောင်းများကြောင့် အဆင်မပြေပါ။ ဤအချိန်တွင် ‘အိပ်ဇီးဆေး’
ခုံးပျံကို အသေရရ အရှင်ရရ လိုချင်နေသော အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံသည်
သူတို့ နိုင်ငံမှ လေယာဉ်မှူးအကျော် ကာနယ်ရောင်းမွန် တီယာကို
ပါရီသို့စေလွှတ်၍ လက်နက်ကြီးနိုင်ငံတစ်ခု၏
စပိုင်အဖွဲ့နှင့်ပူးပေါင်းကာ ‘အိပ်ဇီးဆေး’ ခုံးပျံများကို
ရရှိရန်ကြိုးစားသည် ။ အာဂျင်တီးနားတို့ ၏ အကြံအစည်ကို
ကြိုတင်သိနေပြီဖြစ်သော ဗြိတိသျှတို့ ကလည်း သူတို့ ၏ အကံစံ အေ
အကံစံ တပ်ဖွဲ့မှ မေဂျာတိုနီဘဲလီယားကို စေလွှတ်၍ တားဆီးခိုင်း၏။
၎င်းပြဿနာအကြားတွင် ထူးထူးခြားခြား အလှပိုင်ရှင်မကလေး
ဂယ်ဘရီရယ်က ကန့်လန့်ကန့်လန့် ပါနေပြန်ပါသည် ။

အင်အားကြီးနိုင်ငံတစ်ခုမှ စပိုင်အဖွဲ့ကလည်း ဝင်ရောက်
လှုပ်ရှားပါသည်။ ။ ဤသို့ ဤသို့ဖြင့်..... The Eagle has landed Day of
judement ၊ Touch the Devil အစရှိသော ကမ္ဘာကျော်ဝတ္ထုများကို
ရေးသားခဲ့သော ဂျက်ဟစ်ဂင်းသည် သူ၏ ကျော်ကြား သော
စာအုပ်စရောင်းတွင် အသစ်တစ်အုပ်
တပ်တိုးဖြည့်စွက်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း တင်ပြရင်းဖြင့်

လေးစားလျက်

မောင်မိုးသူ

၁၁၊ ၁၁၊ ၈၃

* * *

(၁)

အဝါရောင်ကြေးနန်းဆက်သွယ်ရေး ထရပ်ကားသည်
လမ်းထောင့်ချိုးကို ကွေ့ပင်လိုက်၏။ နန်းတော်နံဘေးရှုခင်းသည်
မိုးရေထဲမှာ ငြိမ်သက်နေ၏။ တခြားတစ်ပါးသော ယာဉ်အသွားအလာ
ဖြတ်သန်းမှုကိုပင် မတွေ့ရ။ အံ့ဩစရာလည်း မရှိပေ။ မိုးသည်
တစွတ်စွတ်ရွာလျက်ရှိပြီး အချိန်အား ဖြင့်လည်း လင်းအားကြီး နံနက် ၃
နာရီရှိနေပြီဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ကားမောင်းလာသော ဟာဗေးဂျက်ဆင်သည်
ကားအရှိန်ကိုလျှော့လိုက်၏။ သူ၏ စတီယာ ရင်
ကို င် ထား သော လ က် များ မှာ ချွေးပြန်လျက်ရှိသောကြောင့်
ချောတောတောဖြစ်နေသည် ။ သူသည် အဝါရောင်မိုးကာအင်္ကျီကို
ပတ်ဆင်ထား၏။ သူ့အသက်မှာ သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်နီးပါးရှိပြီ
ဖြစ်၏။ ကြီးမားထွားကျိုင်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ရှိသည် ။
ဆံပင်မည်းမည်း ရှည်ရှည်တို့ သည် နဖူးပေါ်သို့ဝဲကျနေ၏။ သူ၏
မျက်နှာသည် ပြုံးခဲရယ်ခဲသော မျက်နှာမျိုး ဖြစ်၏။

မိုးသည် ပို၍ သည်းထန်လာရာ ကားမှန်ရှေ့ ရေသုတ်လက်တံသည်
ကျလာသောမိုးရေတို့ ကို အနိုင်နိုင်သုတ်ပစ်နေရ၏။ သူသည်
မော်တော်ကားကို ပလက်ဖောင်းနံဘေးမှာ ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ကား
ရှေ့ခန်း ဒက်ရှ်ဘုတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်လိုက်၏။ ဘူးထဲမှ

စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ မီးညှိရင်း နံဘေးကားမှန်ကို
အောက်သို့ချ၍ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဘတ်ကင်ဟမ် နန်းတော်
နောက်ဘက်ဥယျာဉ်ကို ကာထားသောတံတိုင်းအမြင့်ကြီးသည်
မားမားကြီးတွေ့နေရ၏။ တံတိုင်း ပေါ်တွင် သံဆူးကြိုးများ
သွယ်တန်း၍ ထားသည် ။

ဂျက်ဆင်သည် သူ့ကျောဘက်မှ နောက်မှန်တံခါးကို
အသာခေါက်လိုက်၏။ တံခါးပေါက် ကလေးတစ်ခုပွင့် လာပြီး
တိုနီဘဲလီယား၏ ခေါင်းသည် ချက်ချင်းပြုထွက်လာ၏။
ဘဲလီယားက....

“ဘယ်လိုလဲ”

ဂျက်ဆင်က.....

“ကျုပ်တို့ ရောက်နေပြီ။ ခင်ဗျား အဆင်သင့်ပဲလား”

“နှစ်မိနစ်လိုတော့တယ်။ နေရာယူတော့”

နောက် တံခါးပေါက်လေး ပြန်ပိတ်သွားသည် ။
ဂျက်ဆင်ဂီယာသွင်းလိုက်ပြီး ကားဆက် မောင်းလိုက်၏။

ထရပ်ကားနောက်ခန်းအတွင်းတွင် တယ်လီဖုန်း
အင်ဂျင်နီယာသုံးပစ္စည်းများ ဖြင့် ပြည့်ကျပ် နေပြီး
နီယွန်မီးလုံးထွန်းထား၍ ထိန်ထိန်လင်းနေ၏။ တိုနီဘဲလီယားသည်
အ လု ပ် ခုံ ပေါ် မှာ ထိုင်နေ ၏။ ကားလှုပ်ရှားမှုကြောင့်
ဘယ်ညာယိမ်းနေသည် ကိုထိန်းရင်း မျက်နှာပေါ်သို့ အမည်းရောင်
အဆီ များ သုတ်လိမ်းနေ၏။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင်
ပစ္စည်းကိရိယာသေတ္တာကို မှီထားသော ကြည့်မှန် တစ်ချပ်ရှိသည် ။

သူသည် မှန်ထဲမှ အမည်းရောင်ခြယ်သထားသော သူ့မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်၏။

တိုနီဘဲလီယားသည် အသက်သုံးဆယ်ရှိပြီး အလောတော်အရပ်ရှိသည် ။ အရပ်နှင့်လိုက်လျော ညီသော တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သည့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ရှိ၏။ မျက်လုံးများမှ အမည်းရောင်ဖြစ်ပြီး မည်သည့်ခံစားမှုကိုမျှ ဖော်ပြခြင်းမရှိသော မျက်လုံးများ ဖြစ်ပေသည် ။ သူ၏ နှာခေါင်းရိုးမှာ လက်ဝှေ့သမားတစ်ဦးကဲ့သို့ ကျိုးနေပြီးသားဖြစ်သည် ။ သူ့ဆံပင်များ သည် မည်းနက်ရှည်လျားလှပြီး ပခုံးပေါ်ထိပင်ဝဲနေ၏။ သူသည် အနက်ရောင် လေထီးဆင်းသည့်ဝတ်စုံဝတ်ထားပြီး သူ့ကြည့်ရ သည် မှာ အန္တရာယ်ပေးနိုင်မည့်လူဖြစ်မှန်း သိသာလှ၏။

သူ့ မျက်နှာ ထား မှာ နာကျည်းခါးသီးသော အရိပ်အယောင်သန်းနေ၏။ သည် မျက်နှာမျိုး သည် လောကကြီးတစ်ခုလုံးနှင့် လူသားတို့ ၏ စရိုက်သဘာဝကို နောကျေအောင် သိထားသူဖြစ်ပြီး ဘာမှ ဂရုမစိုက်သော လူစားမျိုးဖြစ်ပုံရ၏။

သူသည် ခေါင်းစွပ်အမည်းကို စွတ်လိုက်ပြန်၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် မျက်လုံးနှစ်ပေါက် ကိုသာ မြင်နိုင်တော့သည် ဖြစ်၏။ သူသည် ဟိုမှ သည် ယိမ်းထိုးနေသော ထရပ်ကားအတွင်း ထိုင် နေသော ခုံတန်းရှည်ကိုကိုင်၍ ကိုယ်ကိုထိန်းမတ်ထား၏။

စမစ်အင်ဝက်ဆင် မဂ္ဂနမ်သေနတ်တစ်လက်သည် အသံတိတ်ကိရိယာ တပ်လျက်သားရှိပြီး လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံး နံ ဘေး မှာ ရှိနေ၏။ တိုနီသည် သေနတ်ကိုယူ၍ သူ၏

ညာဘက်ခြေထောက် နံဘေးအိတ်မှာ ထိုးလိုက်၏။ လက်ဆွဲအိတ်ကိုဖွင့်
အတွင်းမှ အဖြူအမည်း ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ် လိုက်၏။ ဓာတ်ပုံမှာ
ဘတ်ကင်ဟမ်နန်းတော် သံတမန်များ ဝင်သည့်
နံဘေးပေါက်မြင်ကွင်းကို တယ်လီဖိုတို အဝေးမြင်မှန်ဘီလူးဖြင့်
နဲ့လယ်က ရိုက်ကူးထားသောပုံဖြစ်သည် ။ ဆင်ဝင်နံဘေး တွင်
အလုပ်သမားသုံး လေ့ကားတစ်ခု ထောင်လျက်သားရှိနေသည် ကို
တွေ့ရ၏။ ပို၍ အရေးကြီး သည် မှာ အပေါ်ခေါင်မိုးအောက်နားတွင်
ပြတင်းပေါက်နှစ်ပေါက် သုံးပေါက်သည် ပွင့်လျက်သား ရှိနေခြင်းပင်။

တိုနီဘဲလီယားသည် ဓာတ်ပုံကိုပြန်သိမ်းလိုက်ပြီး ရှေ့ခန်းနှင့်
ဆက်သွယ်သည့် တံခါးပေါက် ကလေးကို ဖွင့်လိုက်ပြန်၏။ သူက.....

“ကျုပ်ကို ၂၅ မိနစ်ပဲ အချိန်ပေးပါ။ ဟာဗေး အဲဒီအချိန်စေ့လို့
ကျုပ်ပြန်မလာရင် သွား တော့.....”

ဟာဗေးဂျက်ဆင်က.....

“ဒီလိုညမျိုးမှာ အပိုစကားတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ။ လုပ်စရာရှိတာ
လုပ်စမ်းပါ။ ပြီးရင် ကျုပ်တို့ အိမ်ပြန်ကြရအောင် ”

ထိုအချိန်၌ ကားသည် ရပ်နေပြီ ဖြစ်၏။ သူသည် ကားခေါင်မိုးပေါ်မှ
အပေါက်ကိုဖွင့်လိုက်ပြီး ဘောင်ကိုတွဲခို၍ ကားအမိုးပေါ်သို့
တက်လိုက်၏။ အပေါက်ကိုပြန်ပိတ်ပြီး အမိုးပေါ်မှာ ကုန်းကုန်း ကွကွ
နေရာယူလိုက်သည် ။ နံရံမှာ ကားနှင့် သုံးလေးကိုက်သာ
ကွာလှမ်းတော့၏။ သူသည် နံရံပေါ် မှ ဝါယာကြိုးများကို တိမ်းရှောင်၍
တစ်ဖက်မှ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို လှမ်းဆွဲသည် ။ ပြီးနောက် တစ်ဖက်မှ
အမှောင်ထုထဲသို့ ခုန်ဆင်း လိုက်လေ၏။

နန်းတော်နောက်ဘက် ဥယျာဉ်ခြံဘက်၌ တာဝန်ကျသော

ရဲအရာရှိသည် မိုးထဲလေထဲ၌ စိတ် ပျက်နေ၏။ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရွဲ့ရွဲ့စိုနေ၏။ မိုးရေလွှတ်လိုလွှတ်ငြား သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ ခိုနေ၏။ သူနံဘေးတွင် အယ်လ်ဆေးရှင်းခွေးကြီးတစ်ကောင် ရှိသည် ။

ခွေးကြီးက နားရွက်ထောင်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ အသံပြုလိုက်သည် ။

အစောင့်ရဲသည် သတိအနေအထားသို့ ရောက်သွား၏။ ခွေးကြီးကို ကြည့်၍

“ဘာတွေ့လို့ လဲ သား။ ရှာစမ်း.....ရှာစမ်း”

အယ်လ်ဆေးရှင်းသည် သူ့သခင်၏ လက်ထဲမှ ကြိုးလွှတ်လိုက်သည် နှင့် တိတ်ဆိတ်စွာပင် လှုပ်ရှားလိုက်၏။

သူတို့ နှင့် ကိုက်နှစ်ဆယ်သုံးဆယ်အကွာ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ခြေရင်းမှာ ရောက်နေသော တိုနီ ဘဲလီယားသည် ခွေးကြီးပထမဆုံး အသံပြုလိုက်စဉ်ကပင် အဆင်သင့်ဖြစ်နေ၏။ သူသည် လေထီး ဆင်းဝတ်စုံအိတ်တစ်အိတ်ထဲမှ စပရေးသံဘူးတစ်လုံး ထုတ်ထားလိုက်၏။

အသံမမြည်၊ အသံမပြုဘဲ တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် သင်ကြားထားသော ခွေးကြီးသည် ဘဲလီယား အား ခုန်အုပ်လိုက်၏။ အယ်လ်ဆေးရှင်းသည် သူ့ပါးစပ်နှင့်ဟပ်မိကာ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ကို ကိုက်ဖြဲရန် ပါးစပ်ဟပ်လိုက်သည် ။ ဘဲလီယားသည် ဆေးငွေ့များ ဖြင့် ခွေးမျက်နှာကို ဖြန်းလိုက် ၏။ ခွေးကြီးသည် အသံတစ်ချက်မှ မပြုနိုင်ဘဲ နံဘေးသို့ ခွေကနဲ လဲကျသွားလေ၏။

ခဏအကြာ ရဲအရာရှိသည် သတိကြီးစွာနှင့် အနားသို့ချဉ်းကပ်လာ၏။ သူက.....

“ရက်စ်.....ရက်စ်။ မင်း ဘယ်မှာ လဲ သား”

ဘဲလီယား၏ လက်တစ်ဖက်သည် လေထဲတွင်
အနီးကပ်မြောက်တက်သွားပြီး ရဲအရာရှိ ကုတ်သားပေါ်သို့
တိတိကျကျပြန်ကျလာ၏။ ရဲအရာရှိသည် တစ်ချက်ညည်းတွားပြီး
ဒူးထောက် လျက်သားကျသွားသည် ။ ဘဲလီယားသည် ရဲအရာရှိ၏
လက်များကို နောက်ကျောမှ ဆွဲယူလိုက်ပြီး ရဲအရာရှိအိတ်ထဲမှ
လက်ထိပ်များ ဖြင့် ပြန်ခတ်လိုက်၏။ ရဲအရာရှိအိတ်ထဲမှ
ရေဒီယိုစက်ကလေးကို ယူ၍ သူ့အိတ်ထဲသို့ထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက်
သူသည် အမှောင်ထုထဲမှ ဖြတ်၍ နန်းတော် အဆောက်
အအုံနောက်ဘက်သို့ ကပ်လိုက်၏။

ဟာဗေးဂျက်ဆင်သည် ထရပ်ကားထဲမှ ထွက်၍ နောက်တံခါးကို
ဖွင့်လိုက်သည် ။ သူသည် အထဲမှ ပစ္စည်းတချို့ကိုထုတ်ယူလိုက်ပြီး
သူရပ်နေသော လမ်းမပေါ်ရှိ မြေအောက်တယ်လီဖုန်းဥမင်
ဝင်ပေါက်အဖုံးသံပြားဝိုင်းကို ဖွင့်လိုက်သည် ။ အဖုံးသံပြားဝိုင်း
ပြုတ်သွားသောအခါမှ ကားရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး အချက်ပြမီးအိမ်နှင့်
‘အန္တရာယ်ရှိသည် ၊ အလုပ်သမားများ အလုပ်လုပ်နေသည် ’ ဟူသော
သတိပေးဆိုင်းဘုတ်ကိုယူလိုက်၏။ သူဆင်းရမည့်လမ်းမပေါ်ရှိ
မြေအောက်ဥမင်ပေါက် နံဘေးပတ်လည်တွင်
ကြိုးတန်းချအဝတ်ကာလိုက်ပြီး မီးအိမ်နှင့်စာတမ်းကို ချိတ်ဆွဲလိုက်၏။
နောက်ပွင့်နေပြီဖြစ်သော လိုဏ်ပေါက်မှ အောက်သို့ဆင်းလိုက်သည် ။
လိုဏ်ထဲတွင် မြေအောက် တယ်လီဖုန်းခလုတ်သေတ္တာတစ်လုံးရှိသည် ။
၎င်းသေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ အစိမ်း၊ အနီ၊ အပြာ
ရောင်စုံကြိုးစများ နှင့် ခလုတ်ပေါင်းများ စွာတွေ့ရ၏။
ဟာဗေးဂျက်ဆင်သည် အထဲမှာ ပင်ထိုင်၍ စောင့်ဆိုင်းနေ လိုက်လေ၏။

၅ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ မော်တော်ကားသံတစ်ခု ကြားရသည် ။
ဂျက်ဆင်သည် အပေါက်ဝ မှ ခေါင်းပြု၍ အပြင်သို့ကြည့်လိုက်၏။
သူ့ကားဘေး ပလက်ဖောင်းနားတွင် ရဲကားတစ်စီး ထိုးရပ် လာ၏။
ရဲကားပေါ်မှ ဒရိုင်ဘာသည် ခေါင်းပြုထွက်ပြီး သူ့အား လှမ်းကြည့်သည်
။ ကားဆရာရဲ သည် ပြုံးဖြဖြနှင့် လှမ်းကြည့်ရင်း.....

“ဒီလို အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်က မလွယ်ပါလာဟေ့....။
ဒီအလုပ်ကို ရွေးခဲ့တဲ့ မောင်ရင်ရဲ့ ကုသိုလ်ပဲပေါ့လေ”

ဂျက်ဆင်က မကျေမနပ်နှင့်.....

“ကိုရင်ကကော ဘာထူးလို့လဲ”

ရဲက.....

“လုပ်အားခတော့ နှစ်ဆရကောင်းပါရဲ့ နော်။ ခုလိုရာသီဥတုမျိုး
သည် လိုအချိန်မျိုးမှာ လုပ် နေရတော့”

ဂျက်ဆင်က သွားဖြဲပြလိုက်ပြီး.....

“ဒီလိုပဲပေါ့ဗျာ”

ရဲကြီးက ပြန်ပြုံးပြလိုက်၏။

“သတိတော့ထားနော်။ မိုးက ဒီပုံအတိုင်းဆက်ရွာနေရင် နံနက်စာ
စားချိန်ရောက်ရင် မောင်ရင် ရေကူးနေရလိမ့်မယ်”

ရဲကြီးသည် ကားမောင်း၍ ထွက်သွားလေ၏။ ဂျက်ဆင်သည်
စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိပြီး ပြန်ထိုင်လိုက်၏။ သူ့ပါးစပ်မှ
ခပ်တိုးတိုးလေး လေချွန်နေမိ၏။ စိတ်ထဲတွင် မူ တိုနီဘဲလီယား
တစ်ယောက် ဘယ်အခြေအနေများ ရောက်နေပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိ၏။

ထိုအချိန်၌ ဘဲလီယားသည် ဆင်ဝင်နံဘေးတွင်
ဓာတ်ပုံထဲကအတိုင်း အလုပ်သမား လှေကားတစ်စင်း နံရံမှာ
ထောင်ထားသည် ကို တွေ့ရ၏။ သူသည် လှေကားကိုအသုံးပြု၍
အလွယ် တကူပင် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။ နန်းတော်သည်
ဘက်ခြမ်း ခေါင်မိုးမှာ အပြားဖြစ်သည် ။ သူသည်
အမိုးနှုတ်ခမ်းအစွယ်ကလေးအတိုင်း လျှောက်သွား၏။
အောက်ဘက်တစ်နေရာတွင် ဓာတ်ပုံထဲကအတိုင်း
ပြတင်းပေါက်နှစ်ပေါက်သည် ဖွင့်လျက်သားရှိသည် ကို တွေ့ရ၏။
သူသည် လျှောက်သွားနေသော အုတ်စွန်းနှုတ်ခမ်းမှ
တွဲလောင်းခိုလျှောချပြီး ပွင့်နေသော ပြတင်းပေါက် ဘောင်သို့
ခြေချလိုက်၏။ နောက် အခန်းထဲသို့ ဆင်းချလိုက်၏။ အခန်းမှာ
ရုံးခန်းတစ်ခုဖြစ်ပေ သည် ။ ဘဲလီယားသည် ရုံးခန်းထဲမှ အပြင်ဘက်
စင်္ကြံအမှောင်ထုထဲသို့ ထွက်လိုက်၏။

ဘုရင်မကြီးမိသားစုသည် နန်းတော် တခြားတစ်ဖက်တွင်
နေ ထိုင် ကြ သ ည် ဖြစ်၏။ သူသည် နန်းတော်တွင်းတစ်ခုလုံး၏
အနေအထားကို ကြိုတင်ပေးထားသော မြေပုံများ အရ အားလုံး
အလွတ် ရပြီးဖြစ်သည် ။ သူသည် လူသူလေးပါးမရှိသော စင်္ကြံများကို
ခပ်သွက်သွက်ဖြတ်လျှောက်လိုက်၏။ နံနက်လင်းအားကြီးသည်
အချိန်မျိုးတွင် ဤမှာ ဘက်ခြမ်း၌ မည်သူမှ မရှိကြောင်း
သူကြိုတင်သိပြီး ဖြစ်သည် ။ ၅ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ သူသည်
သီးသန့်ခန်းများ ရှိရာသို့သွားသော စင်္ကြံထိပ်သို့ ရောက် လာ၏။

ဘုရင်မကြီးသုံး အခန်းများ သည် ရှေ့နား ကိုက်အနည်းငယ်မှာ
ရှိသည် ။ ထမင်းစားခန်းရှိ သည် ။ ပြီး နားနေခန်း၊ ထို့နောက်
အိပ်ခန်းဖြစ်သည် ။ အိပ်ခန်း ဟိုဘက်ထောင့်ကွေ့ပြီး နောက်အခန်း မှာ

ဘုရင်မ၏ ကော်ဂီခွေးများ အိပ်စက်ရာအခန်းဖြစ်ပြီး အဆောင်စောင့်
အမှတ်ဆောင်နှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်တွင် ရဲသားတစ်ဦး
စက္ကူဖုံးဝတ္ထုတစ်အုပ်ကို ဖတ်နေ၏။

ဘဲလီယားသည် ထိုကွေ့ထိ ရောက်အောင် လာပြီးသည့်နောက်
ရဲသားကို အသေအချာ အကဲခတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ နောက်စကြိုဘက်သို့
ပြန်ဆုတ်လာခဲ့၏။ အိတ်ထဲတွင် စောစောက ရဲထံမှ ယူလာခဲ့သော
ရေဒီယိုစက်ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ရေဒီယိုပေါ်မှ လိုင်း ၄ ခလုတ်ကိုနှိပ်၍
စောင့်နေ လိုက်သည် ။

ရေဒီယိုထဲမှ တရဲရဲအသံမြည် လာပြီးနောက် အသံတစ်ခု
ထွက်ပေါ်လာသည် ။

“ဂျူး ပြောနေပါတယ်”

ဘဲလီယားက လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့်.....

“လုံခြုံရေးရုံးခန်းက ပြောနေတယ်။ ပန်းချီခန်းက လူလှန့်တဲ့
အချက်ပြနေပြန်ပြီ။ သွားကြည့် ပြီး မြန်မြန်စုံစမ်းလိုက်ပါ”

ဂျူးက ပြန်၍

“အိုကေ”

ဘဲလီယားသည် စကြိုကွေ့ကို မြန်မြန်ပြန် လာပြီး
ချောင်းကြည့်လိုက်သည် ။ စောစောက ဝတ္ထုဖတ်နေသော ရဲသားသည်
စကြိုအတိုင်း တခြားဘက်သို့ လျှောက်သွားသည် ကို တွေ့ရှိ၏။ ခဏ
အကြာ စကြိုထောင့်ချိုးသို့ရောက်သွားပြီး ကွယ်ပျောက်သွားလေ၏။
ဘဲလီယားသည် ဘုရင်မ၏ အခန်းတံခါးဝသို့အရောက်သွားလိုက်၏။
အခန်းဝ၌ ခဏရပ်သည် ။ အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ရှူ

လိုက်ပြီးနောက် တံခါးကိုဖွင့်လိုက်၏။

ဒုတိယမြောက် အဲလိဇဘက် ဘုရင်မကြီးသည်
မီးလင်းဖိုရှေ့နောက်မှီ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ စာဖတ်နေ၏။
မိုးလင်းခါနီးဆဲဆဲ အချိန်ကြီးမှာ ပင် ဘုရင်မကြီးသည် အပြာဖျော့ဖျော့
ဝတ်စုံ ပြည့်ဝတ်ထား၏။ လည်ပင်းတွင် ပုလဲပုတီးတစ်ကုံးဆွဲထား၏။
တံခါးဖွင့်လိုက်သံ ကြားသော ကြောင့် ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်သည် ။
တံခါးပွင့်သည် နှင့် ဘဲလီယားသည် အခန်းထဲဝင်၍ တံခါးကို
ပြန်ပိတ်လိုက်၏။ သူ၏ ပုံပန်းမှာ လေထီးဝတ်စုံအမည်း၊
မျက်လုံးသာဖော်ထားသည့် ခေါင်းစွပ် အမည်းကြီးနှင့်
ကြောက်စရာကောင်းလှပေသည် ။ ခဏမျှအကြာတွင် ဘဲလီယားသည်
ခေါင်းစွပ်ကို ချွတ်လိုက်၏။

ဘုရင်မကြီးက.....

“အား.....မေဂျာဘဲလီယားပါလား။ သိပ်ခက်ခဲသလား ဟင်”

ဘဲလီယားက အသံမှန်ဖြင့်.....

“သိပ်ခက်လှဘူး ခင်ဗျ”

ဘုရင်မကြီးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ။ ရှင်းပြီပဲ။ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြတာပေါ့။ ရှင်ရဲ့
သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန် နဲ့ ကိုက်ရဲ့ လား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကိုက်ပါတယ်ခင်ဗျ”

ဘုရင်မကြီးသည် နံဘေးမှာ အသင့်ရှိသော သတင်းစာကို
ထောင်ပြလိုက်၏။

“မနေ့ညထုတ် စတင်းဒတ်သတင်းစာလေ။ ဖြစ်လောက်ရဲ့ လား”

ဘဲလီယားက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး.....

“ဟုတ်ကဲ့။ ဖြစ်နိုင်ပါပြီ ထင်ပါတယ် ဘုရင်မကြီး”

ဘဲလီယားသည် သူ၏ လေထီးဝတ်စုံ အတွင်းအိတ်ထဲမှ ပိုလာရိုက်ကင်မရာကို ထုတ်လိုက် သည် ။ နောက် ခူးတစ်ဖက်ထောက်ချလိုက်ပြီး ဘုရင်မကြီး၏ သတင်းစာဖတ်နေပုံကို အသားတကျ ဖြစ်အောင် ချိန်လိုက်၏။

ဘုရင်မကြီးက သတင်းစာ၏ မျက်နှာဖုံးကို မြင်သာအောင် ထောင်ကြည့်လိုက်၏။ ဖျတ်ခနဲ မီးလင်းသွား၏။ ဘဲလီယားသည် ကင်မရာခလုတ်တစ်ခုကိုနှိပ်လိုက်ရာ ကင်မရာထဲမှ အသင့်ကူးပြီး ဓာတ်ပုံတစ်ပုံထွက်လာ၏။ ဘဲလီယားသည် ထိုပုံကိုယူ၍ မီးလင်းဖိုမှ မီးရှိန်နှင့်ပြရင်း ပုံကိုကြည့် လိုက်သည် ။ ဘုရင်မကြီး၏ မျက်နှာမှာ ကြည်လင်ပြတ်သားစွာ ပေါ်လာသည် ။

“ဓာတ်ပုံက ထင်ရှားပါတယ် ဘုရင်မကြီး”

ဘဲလီယားသည် ဓာတ်ပုံကို တရိုတသေကိုင်၍ ဘုရင်မကြီးအား ပြသည် ။

ဘုရင်မကြီးက ဓာတ်ပုံကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပြန်ပေး၏။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆို မေဂျာ ပြန်ပေတော့။ ခုနေကျမှ အဖမ်းခံနေရရင် အားလုံး ပျက်သွား တော့မှာ ပေါ့”

ဘဲလီယားက ခေါင်းစွပ်ကိုပြန်စွပ်လိုက်၏။ နောက် ဘုရင်မကြီးကို ခေါင်းတစ်ချက်ညွတ် လိုက်ပြီး အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက် လိုက်လေ၏။ ‘ကလစ်’ ဆိုသော တံခါးပိတ်သံနှင့်အတူ ဘဲလီယားသည်

ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ဘုရင်မကြီးသည်
နောက်မှီကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခဏမျှ ဆက်ထိုင်နေရင်း
စဉ်းစားလိုက်၏။ ပြန်အိပ်လျှင် ကောင်းလေမည်လား။
ပြတင်းပေါက်မှန်တံခါးကို မိုးစက်များ ထိမှန်နေသံကို
ဘုရင်မကြီးကြားနေရသည် ။ နောက်ဆုံး စာဖတ်တော့မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်၍ စောစောက ချထားသောစာအုပ်ကို ကောက်ယူကာ
စာပြန်ဖတ်နေ လိုက်လေ၏။

ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ တိုနီဘဲလီယားသည်
အုတ်တံတိုင်းပေါ်မှ ကျော်၍ ကြေးနန်း အလုပ်
ထရပ်ကားခေါင်မိုးပေါ်သို့ တစ္ဆေတစ်ကောင်လို ခုန်ကူး လာလေ၏။

ဘဲလီယားက လေသံဖြင့်.....

“ကဲ.....လစ်ကြစို့ ဟာဗေးရေ”

သူသည် ခေါင်မိုးတံခါးကိုဖွင့်၍ ကားနောက်ခန်းထဲသို့ ဆင်းခဲ့ပြီး
စောစောက ခုံရှည်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်၏။

ဂျက်ဆင်သည် တွင်းပေါက်ထဲမှ ချက်ချင်းခုန်ထွက်၍ သံပြားဝိုင်းကို
ပြန်ပိတ်လိုက်သည် ။ နောက် စောစောက သူဝိုင်းထားသော
ကြိုးဝိုင်းများ ၊ အကာများ ၊ ဆိုင်းဘုတ်နှင့် မီးအိမ်ကို ရုပ်သိမ်း၍
ကားနောက်ခန်းမှာ ထည့်သည် ။ ခက်သွက်သွက်ခြေသံတစ်စုံသည်
ကားရှေ့ခန်းဆီသို့ သွားသံကို ဘဲလီယားကြားရသည် ။ ဘဲလီယားသည်
ခေါင်းစွပ်ကိုချွတ်လိုက်ပြီး ဇာတ်သမားများ သုတ်လိမ်း သည့်
မိတ်ကပ်ဖျက်ကရင်(မ)ကို မျက်နှာပေါ်သို့လိမ်းလိုက်၏။ ထိုစဉ် သူတို့
ကားသည် စတင်မောင်း ထွက် လာပြီ ဖြစ်၏။

၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံတကာ အကြမ်းဖက်မှုများ သည်

ကူးစက်ရောဂါတစ်ခုလို အဆိုးရွားဆုံး အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာ၏။
ဗြိတိသျှလျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ချုပ် ဒီ-အိုင်-၅ ညွှန်မှူးချုပ် သည်
သူ့ဌာနတွင်းမှာပင် အဖွဲ့ ၄ ဟု နံပါတ်တပ်ပြီး ဝန်ကြီးချုပ်ထံမှ
တိုက်ရိုက်အမိန့်၊ အုပ်ချုပ် ပိုင်ခွင့်နှင့်အတူ
အကြမ်းဖက်မှုများအားလုံးကို သီးခြားကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရန်
ဖွဲ့စည်းလိုက်၏။

ဗိုလ်ချုပ် ချားလ်ဖာဂူဆင်ကို အဖွဲ့ ၄ ဖွဲ့အား စီမံခန့်ခွဲရန်
တာဝန်ပေးလိုက်၏။ ချားလ်ဖာ ဂူဆင်သည်
ကြီးမားထွားကျိုင်းသော်လည်း ခင်မင်ကြင်နာတတ်သော
လူကြီးတစ်ဦးပုံပေါက်ပြီး အမြဲတမ်းတွန့်ကြေ၍ သူနှင့်မတော်သော
ခပ်ကြီးကြီးအင်္ကျီပုံမျိုး ဝတ်စားလေ့ရှိပေသည် ။ မသပ်မရပ်
ခပ်မွဲမွဲဆံပင်ပုံစံ၊ မေးနှစ်ထပ်နှင့် သူပုံစံသည် ခပ်လျော့လျော့
ပရော်ဖက်ဆာတစ်ဦးနှင့် တူပေသည် ။

ယခုလတ်တလော သူသည် အိမ်စောင့်တပ်အရာရှိများ
ဝတ်စားလေ့ရှိသော ဂရိတ်ကုတ်ကြီး တစ်ထုံကို ကော်လာထောင်၍
မနက်စောစော အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်ဝတ်ဆင်ထား၏။ သူတို့ ၏
ဘင်တလီ မော်တော်ကားသည် နန်းတော်ကြီးနှင့် သိပ်မဝေးလှသော
အီတွန်စကွဲယားတွင် ရပ်ထား ၏။ ကားပေါ်၌ သူ့အပြင် ပါလာမှာ
ကားမောင်းသူ ဒရိုင်ဘာသာရှိ၏။ ဒရိုင်ဘာသည် ဟဲရီဖောက်စ် ဖြစ်၏။
သူသည် အသက် ၂၉ နှစ်ရှိပြီး သွယ်သွယ်ရှည်ရှည်
ကြည့်ကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည် ။ သူ၏ ဘယ်ဘက်တွင် သေသပ်သော
သားရေလက်အိတ်တစ်ခု စွပ်ထားသည် ။ စင်စစ် ၎င်းလက်အိတ်သည်
လွန်ခဲ့သောကာလ ဘဲလ်ဖတ်မြို့တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ်က
ဆုံးရှုံးခဲ့ရသော လက်တစ်ဖက် အတွက် အစားထိုးထားသည် ။

လက်အတုကို ဖုံးလွှမ်းထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ။

ဖောက်စ်သည် ဓာတ်ဘူးထဲမှ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ငှဲပြီး
ဖာဂူဆင်အား ကမ်းပေးရင်း....

“သူ ဘယ်အခြေအနေရောက်နေပြီလဲ မသိဘူးနော်”

ဖာဂူဆင်က.....

“ကျုပ်တို့ ရဲ့ တိုနီလား။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ရဲ့ ရက်ရက်စက်စက်
တိကျမှုအတိုင်း လုပ်နေ မှာ ပေါ့။ ဘာအနှောင့်အယှက်မှ
တားဆီးနိုင်မယ်မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ချုပ်၊ တကယ်လို့ သူများ အဖမ်းခံရရင်တော့
ပြဿနာက မိုးမီးလောင်တော့ မှာ ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ အက်စ် အေ
အက်စ်အတွက်လဲ နာမည်ပျက်တာပေါ့”

ဖာဂူဆင်ကမူ အေးဆေးစွာဖြင့်.....

“မင်းက သိပ်စိတ်ပူတတ်လွန်းတယ်။ ဟယ်ရီ”

ဖာဂူဆင်က မလှမ်းမကမ်းတစ်နေရာတွင် ရပ်ထားသော
ကြေးနန်းဌာန အလုပ်ထရပ်ကား ဝါတစ်စင်းကို မေးငေါ့ပြလိုက်၏။
အဝါရောင်မိုးကာများ ဝတ်ဆင်ထားသည့်လူနှစ်ဦးသည်
မြေအောက်တယ်လီဖုန်းခလုတ်များ ထားသည့်လမ်းမပေါ်မှ
အပေါက်တစ်ခုနားမှာ အလုပ်ရှုပ်နေ ကြ၏။ သူတို့ သည်
အလုပ်လုပ်နေသည် ။ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားသည့်
ကြိုးဝိုင်းကလေးဝန်းရံ၍ မြေအောက်အပေါက်အံ့ဖုံးကိုဖွင့်၍
အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။

“ဟို မှာ ဖုန်းပြင်တဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို ကြည့်စမ်း။ ဘယ်လောက်

သနားစရာကောင်းသလဲ။ ဒီလိုရာသီဥတုမျိုး၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ
ချမ်းချမ်းစီးစီးနဲ့ လမ်းမပေါ် မြေအောက်မှာ အလုပ်လုပ်နေ
လိုက်ကြတာ”

ထိုစဉ် အနက်ရောင် ဖို့ ဒ်ဂရင်နာဒါ ကားတစ်စီးသည် သူတို့ ၏
ဘင်တလီကားနံဘေးမှ ဖြည်းဖြည်းဖြတ်၍ မလှမ်းမကမ်း
ပလက်ဖောင်းမှာ ထိုးရပ်လိုက်၏။ ကားပေါ်တွင် ဒရိုင်ဘာတစ်ဦး အပြင်
လူတစ်ဦးသာပါ၏။ ထွားကျိုင်းလှသော လူတစ်ဦးသည် အနက်ရောင်
မိုးကာအင်္ကျီကိုဝတ်၍ ဖို့ ဒ်ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ သူတို့ ကားရှိရာသို့
လျှောက် လာပြီး ဖွင့်ပေးလိုက်သော ကားနောက်ခန်းသို့ ဝင်ထိုင်၏။

ဖာဂူဆင်က...

“အား.....ဝန်ထောက်မင်းပါလား”

ဖာဂူဆင်သည် ဟယ်ရီဖောက်စ်ဘက်သို့ လှည့်၍

“ဟယ်ရီ.....ဒါကတော့ ရဲအထူးစုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးက
ဝန်ထောက်မင်းပဲ။ ကာဗာတဲ့ ။ စကော့တလန်ယဒ်ရဲ့ ဆရာကြီးပေါ့”

ဖာဂူဆင်သည် ဓာတ်ဘူးထဲမှ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်
ပလတ်စတစ်ခွက်ထဲသို့ထည့်၍ ရဲဝန်ထောက်မင်း ကာဗာအား
လှမ်းလိုက်ပြီး.....

“ဟိုရှေးရှေးတုန်းကတော့ သတင်းဆိုးကို ယူဆောင်လာတဲ့ သူဟာ
အသတ်ခံရတာပဲနော်”

ကာဗာက ကသိကအောက်ဖြင့်.....

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ လူဟာ အောင်မြင်ဖို့
အခွင့်အလမ်းလုံးဝမရှိပါဘူး။ ခင်ဗျားလဲ သိပါတယ်။ ဒါထက် သူက

ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ အထဲကိုဝင်မယ်လို့ ကြံစည်ထားတာလဲ ဟင်”

ဖာဂူဆင်က ရှင်းရှင်းပင်.....

“မပြောတတ်ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်က နည်းလမ်းတွေ ဘာတွေ
မေးနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ ရလဒ် ကိုပဲကြည့်တာ”

ထိုစဉ် ကားမောင်းခန်းမှာ ထိုင်နေသည့် ဖောက်စ်က....

“ခဏကလေးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ဆီကို ဧည့်သည် တွေ
လာနေတယ်”

စောစောက ကွက်လပ်အခြားတစ်ဖက် လမ်းမ
မြေ အောက် တယ် လီ ဖုန်း ခ လုတ် တွင်း ထဲ မှာ အလုပ်လုပ်နေသော
တယ်လီဖုန်းပြင်သမားနှစ်ဦးသည် သူတို့ ဆီသို့ လာနေသည် ကို
တွေ့ရ၏။ သူတို့ ဝတ်ထားသော မိုးကာအင်္ကျီများမှာ မိုးရေများ ဖြင့်
ရွဲ့ရွဲ့စိုနေ၏။ ဖောက်စ်သည် ကားရှေ့ခန်းအံကို ဖွင့်၍ အထဲမှ
ဝဲလ်သာပီကေကေသေနတ်ကို ယူလိုက်၏။

ဖာဂူဆင်သည် မှန်တံခါးကို အောက်ချလိုက်ပြီးနောက်
အနားရောက်နေပြီဖြစ်နေသူ နှစ်ဦး အား လှမ်း၍ ...

“ဝွတ်မောနင်း တိုနီ။ မောနင်း ဆာဂျင်”

“ဆာ”

ဆာဂျင်ဂျက်ဆင်သည် ဖနောင့်နှစ်ခုရှိက်၍
သတိအနေအထားလုပ်ရင်း အလေးပြုလိုက်၏။

တိုနီဘဲလီယားကမူ အလေးပြုမနေဘဲ ကိုယ်ခန္ဓာကို ကိုင်းညွတ်၍
ပိုလာရိုက်ကင်မရာနှင့် ရိုက်ထားသောဓာတ်ပုံကို လှမ်းပေး၏။

ပါးစပ်ကမူ...

“ဘာများ လိုသေးသလဲခင်ဗျ”

ဖာဂူဆင်သည် ဓာတ်ပုံကိုလှမ်းယူ၍ စစ်ဆေးကြည့်နေသည် ။
နောက် ကာဗာအား လှမ်းပေး သည် ။ ကာဗာသည်
ဓာတ်ပုံကိုကြည့်လိုက်၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တောင့်တင်းသွား၏။
ပါးစပ် ကလည်း

“ဘုရားသခင်”

ဖာဂူဆင်က မှ င်တက်မိနေသော ကာဗာထံမှ ဓာတ်ပုံကို
ပြန်ယူလိုက်ပြီး တစ်ဖက်စွန်းမှ ဓာတ်မီးခြစ်ဖြင့် မီးရှို့လိုက်ကာ
ဘဲလီယားအား ပေးလိုက်ရင်း

“ဒီပုံကို ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်အမြင်ခံနေလို့ မဖြစ်ဘူးကွ။ ကဲပါ။
အဆိုးဆုံးသတင်းကို လိုရင်း ပြောစမ်းကွာ”

ဘဲလီယားသည် လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံမီးကျွမ်းလောင်သွားသည် ကို
အစအဆုံးကြည့်လိုက် ပြီးမှ

“တံတိုင်းနံဘေးက အချက်ပြလျှပ်စစ်မီးဟာ နံရံနဲ့
နှစ်ပေအကွာအထိပဲရှိတယ်။ အဲဒါကို ခုန်ကျော်လိုက်ရင်
လွယ်လွယ်ကလေးပဲ။ နန်းတော်ထဲမှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့
အချက်ပေးစနစ်တွေ အားလုံးဟာလဲ ခေတ်မမီတော့တာပဲ
ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒါမှ မဟုတ် အပြစ်အနာအဆာတွေ ရှိနေ တာလဲ
ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ အထဲဝင်ဖို့ က ကြောင်သူခိုးချန်ပီယံဖြစ်ဖို့ တောင်
မလိုဘူး”

ထို့နောက် အိတ်ထဲက မနေ့ နေ့လယ်က အဝေးရိုက်မှန်ဘီလူးဖြင့်

သူရိုက်ကူးခဲ့သော ဓာတ်ပုံ ကို လှမ်းပေးလိုက်ပြန်၏။

“အလုပ်သမားတွေက ပေါ့လျော့တယ်။ သူတို့ ရဲ့ လှေကားတွေကို
ဒီအတိုင်း နံရံမှာ ထောင်ပြီး ထားခဲ့တယ်။
အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတွေကလဲ အတူတူပဲ။ ပြတင်းပေါက်တွေဖွင့်ပြီးရင်
ပြန်မပိတ် ကြဘူး။ အကုန်လုံးကတော့ ဟာသဇာတ်ကြီးပဲ”

ကာဗာသည် ဓာတ်ပုံကိုကြည့်၍ မကျေမနပ်လေ့လာနေ၏။

ဘဲလီယားသည်

“ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်နေလိုက်ပါဦးမယ်။ ဆရာတို့
ကိုယ့်ဘာသာ စကားပြောကြ ပါဦး”

ဘဲလီယားနှင့် ဂျက်ဆင်တို့ သည် ကားနံဘေးမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး
မလှမ်းမကမ်း ဓာတ်တိုင် အောက်တွင် ရပ်ကာ စီးကရက်ကိုယ်စီထုတ်၍
မီးညှိသောက်နေကြ၏။

ကာဗာက သူတို့ နှစ်ဦးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ဖာဂူဆင်အား....

“သူက ဘယ်သူလဲဗျ။ ဒီလူရဲ့ စကားပြောပုံဆိုပေါက်က မိုးတစ်လုံး
လေတစ်လုံးနဲ့ ။ ပုံပန်း ကတော့ အရှေ့ပိုင်းက
လူမိုက်ပုံအတိုင်းပါပဲလား”

ဖာဂူဆင်က....

“သူလား။ အက်စ်အေအက်စ်က မေဂျာအဆင့်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့ဗျာ”

ကာဗာက မကျေမနပ်နှင့်....

“ဗျာ....မေဂျာ ဟုတ်လား။ ဆံပင်က
တစ်တောင်လောက်ရှည်နေတာ”

ဖာဂူဆင်က လေအေးအေးနှင့်ပင်

“အက်စ်အေအက်စ် အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ရဲ့ အထူးအခွင့်အရေးပေါ့ဗျာ။ ဆံပင်မညှပ်ဘဲ ထားပိုင်ခွင့်ရှိတယ်လေ။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ရုပ်ဖျက်တဲ့ အလုပ်ဟာ အရေးကြီးတယ်မဟုတ်လား။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားဟာ ဘဲလ်ဖတ်မြို့ ကမ်းနားအလုပ်သမားဟန်ဆောင်လုပ်ရမယ်ဆိုရင် အရာရှိဆံပင်ပုံနဲ့ ရပွဲမလား။”

“ဒီလူက ယုံရရဲ့ လား။”

“ယုံရတာပေါ့။ ဆုတံဆိပ်နှစ်ခု ချီးမြှင့်ခံရတဲ့ လူပဲဗျာ။ အိုမန်ပြည်မှာ ကွန်မြူနစ်ပြောက် ကျားတွေကို နှိမ်နင်းခဲ့တုန်းက တပ်မတော် ကြက်ခြေဆုတံဆိပ်ရခဲ့တယ်။ နောက်တစ်ခုကတော့ အိုင်ယာလန်မှာ လုပ်ရတဲ့ အရေးအခင်းတစ်ခုကြောင့်ပဲ။ အသေးစိတ်တွေတော့ မဖော်ပြကြဘူးလေ”

ကာဗာသည် လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကို တကိုင်ကိုင်ဖြင့်....

“ဒါကတော့ အတော်ဆိုးတာပဲ။ ပြဿနာကတော့ မလွယ်ဘူး။”

ဖာဂုဆင်က.....

“ကျုပ်တို့ ဘက်ကတော့ အစီရင်ခံစာ အပြည့်အစုံပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ကဗာသည် ကားနောက်ခန်းမှ ထွက်လိုက်၏။ ဘဲလီယားသည် ကဗာထွက်လာသည် ကို မြင်သည် နှင့် ကဗာရှိရာသို့ လျှောက်လာ၏။ ဘဲလီယား၏ မျက်နှာမှာ လမ်းဘေးမီးတိုင်မှ မီးရောင် အောက်တွင်

ဖြူရော်ရော်ဖြစ်နေ၏။ သူက....

“ဪ....တစ်ခုတော့ ကျွန်တော်ပြောဖို့ မေ့သွားတယ် ဝန်ထောက်မင်း၊ ခင်ဗျားရဲ့ လူ နန်းတော်နောက်ဘက်ပန်းခြံမှာ တာဝန်ကျတဲ့ ရဲအရာရှိလေ။ သူ့ကို ကျွန်တော် လက်ထိပ်ခတ်ထားခဲ့ ရတယ်။ သူ့ကို သစ်ပင်ခြေရင်းတစ်ခုမှာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ သူ့လက်ထိပ်နဲ့ သူပြန်ပြီး ခတ်ခဲ့ရတာပဲ။ သူ ဘာမှ တော့မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ပြန်အထွက်မှာ စစ်ဆေးကြည့်ခဲ့ပါသေးတယ်။ သူ့ကိုတွေ့ရင် သူ့ရဲ့ အယ်လ်ဆေးရှင်းခွေးကြီးအတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ပြောလိုက်ပါဗျာ”

ကာဗာက သွားကြားလေသံဖြင့်....

“ခင်ဗျား အတော်ဆိုးတဲ့ လူပဲ”

ကာဗာသည် သူ၏ ကားရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်ထွက်သွားပြီး ကားထဲဝင်ထိုင်ကာ တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်၏။ ကားသည် မောင်းထွက်သွားလေ၏။

ဖာဂူဆင်က လှမ်း၍

“ကဲ....ကားထဲဝင်ခဲ့တော့ တိုနီ။ ကျုပ်တို့ ရဲ့ ဆာဂျင်ကြီးက အဲဒီထရပ်ကားကို အမြန် ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်နော်။ ဘယ်က ရလာသလဲဆိုတာတွေကို ကျုပ် မစုံစမ်းတော့ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

ဆာဂျင် ဂျက်ဆင်သည် အလေးပြုလိုက်ပြီး ကွက်လပ်ကိုဖြတ်၍ တစ်ဖက်မှာ ရပ်ထားသော ထရပ်ကားရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

ဘဲလီယားသည် ဘင်တလေ ကားနောက်ခန်း၊ ဖာဂူဆင်နံဘေးမှာ

ဝင်ထိုင်လိုက်သည် နှင့် ဖောက်စ်သည် ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့၏။
ဖာဂူဆင်က ဘဲလီယားအား.....

“မင်းရဲ့ ရက်အားဟာ နောက်တစ်ပတ် ကျန်သေးတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့။ တရားဝင် ကျန်ပါသေးတယ်”

“ဒါထက် မင်း ဂေဘရီရယ်ကို ခုတလော တွေ့သေးသလား”

“မတွေ့ဘူးခင်ဗျ”

“သူကော ကင်ဟမ်တန်နန်းတော်ဥယျာဉ်နားက အခန်းမှာ ပဲ
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်မှာပေါ့။ ကျွန်တော်ပိုင်အခန်းပဲလေ။ သူ
ခဏနေချင်တယ်ဆိုတာနဲ့။ သူ့အိမ်ကတော့ ပါရီမှာ ရှိတယ်လေ”

ဖာဂူဆင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး.....

“မင်းတို့ နှစ်ယောက် ကွာရှင်းရတဲ့ အတွက် ကျုပ်
စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ”

ဘဲလီယားက တိုတောင်းတောင်းနှင့်....

“စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့ ခင်ဗျ။ ကွာရှင်းလိုက်တဲ့ နည်းဟာ
ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် စလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးပါပဲ”

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့.....တကယ်ပါ”

ဖာဂူဆင်သည် စိမ့်ကနဲဖြစ်သွားသဖြင့် ကော်လာကိုပို၍
ထောင်လိုက်သည် ။ သို့သော် ကားအပြင်မှ နံနက်လေအေးအေး
တိုးဝင်နေသော မှန်ပြတင်းကိုမူ မပိတ်လိုက်ဘဲ အောက်သို့တိုး၍

ချလိုက်၏။ ပါးစပ်က.....

“တစ်ခါတလေဆိုတော့ ဘဝဆိုတာ ဘာပါလိမ့်ဆိုပြီး ကျုပ်
စဉ်းစားမနေဘူး။ ဖြစ်လာတဲ့ အတိုင်း နေလိုက်ရတော့တာပဲ”

သူသည် စကားပြောအပြီး လက်ကိုပိုက်လိုက်၏။ ကားခုံနောက်မှီကို
ကျောမှီလိုက်၏။ မျက်လုံးများကို ပိတ်လိုက်၏။ ခဏအကြာတွင် သူ
အိပ်ပျော်၍ သွားလေသည် ။

* * *